

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čé

F.

Sserbske njeđželske lopjeno.

Wudawa so kóždu šobotu w Smolerjez knihicziščežerńi w Budyšinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

11. njeđžela po šwjatej Trojizy.

Šap. št. 10, 25—33.

Jako mějachu kšesćizjanske šhromadžisny po Pawołowym wobroczenju pokoj a so twarjachu, pokhodži japoschtol Pětr nowosaložene gmejny, so by je widžal a pošlyjowal. Na tutym šwojim wšitaziskim pučowanju bu wón mjes druhim tež wot Božeho Ducha k wobroczenju romskeho hejtmana Korneliuša do Zesarije wolany, kotryž jeho tam se šwojimi pschuwusnymi a pscheczelemi wocžakowasche. Pětr, do jeho domu sastupiwšči, hnydom prawe słowo namaka sa wschě tudy šhromadžene dušche, kotrež běchu polne wutrobneho žedzenja po kšesćizjanskim šbožu. O to běšche wulzy požohnowana domjaza Boža služba! Wotwišowasche tole žohnowanje jeno wot předarja, kiž tam wustupi? Wot jeho pošlyšnosće napschecziwo Božej pschikafni (šcht. 29), wot ponižnosće, i kotrež so wón pocžesćowanja, jemu wopokafaneho, wšdawasche (šcht. 26), a wot jeho šchěroko-wutrobiteje milosće, kotruž wón k wurasej pschiješe (šcht. 28)? Ach, to wschitko budžišche bjesplódně bylo pschi pobrachowanju praweje pschijimnosće na štronje pošlycharjom, njebudžichu woni sa wěrnosću žedžili a hotomi byli, so temu, šchtož Pětr pschiješe, žyłe klonjecž. Daj šebi to k temu sa pokas služicž, kał móža twoje Bože služby so k požohnowanym ščiničž. Kunje tał wjele, kaž wot předarja, pschi tym tež wot tebe wotwišuje.

Korneliuš běšche se šwojim žylym domom bohabojašny profelst, kotryž so, kaž to w 2. šchtucžy nascheho štawa

reko, „štajnje k Bohu modlesche“. Šlowne wopšhijecže jeho modlitwowo bě wěšće to, so chžyl Bóh jeho roššwěćicž a jemu polnu wěrnosć špóšnacž darž. Š dobom so wón prózowasche, niz jeno pschikšlyšnosće šwojeho powołanja šwěru dopjelujowacž, ale tež hewal dobroty čžiničž a šmilne dary wudžělecž. Tehodla Bóh psches jeneho jandžela, kiž jemu pschipowjedasche, so šu jeho modlitwy wušlyšchane a jeho jałmožiny w Božim pomjatkú, jemu porucži, so by k Pětrej do Joppy pošlył a jeho k šebi dał pschińčž, wot kotrehož dalšche rošwucžowanje dostanje. Korneliuš běšche tule porucžnosć bjes komdženja wumjedł. Nětko tu čžasž bě, so móžesche Pětr k njemu dóńčž. Š kajkej napjatosću Korneliuš Anjesowemu pošlykej napschecziwo hladašche! Jeho radosć nad tym, so šmėje wón nětko bóršy polne šwětko, běšche tał wulka, so wón šwoje pschuwusnistwo a pschecželstwo k šebi pscheprošy; wón šebi pschiješche, so by so wono teje hnady, kotruž wón sa šebje wocžakowasche, tež džělomne ščiničo. — Njebychu nasche Bože služby wjele plódnishe byle, bychu-li wschitzy, kiž so na nich wobdžěluja, w tym šamym šnutšlownym poštajanju byli kaž Korneliuš? Ale kał mnošy do žyrkwje pschikhadžaju, kotšiz na domjazu modlitwu šabywaju, kotrymž wo pošnacže wěrnosće i žyła šhutinje čžiničž njeje, a kotšiz šakomdžuju, so we šwojej bibliji wobhonjecž! To žadny džim njeje, hdyž tajzy w Božim domje šymni wostawaju a prošdni i njeho šhodža. Pschetož Bože šlowo žada pschede wschěm pschijimnu wutrobu. Šdžez tajke wutroby šu, kotrež wopravdže po Božej hnadže žedža, tam

budže hospodať, kaž Korneliuſ, tych ſwojich wſchędnje woſoło Božeho ſłowa ſhromadźowacź a ſo na njeźzelu jako ſkladnoſcź k hlubſchemu ſałoženju do wěrnoſcźe wjeſelicź, a potom njebudže předomanje wěſcze bjeſ płoda, ale budže wěru, luboſcź a nadźiju we wutrobach množicź.

Jako Pětr pſchińdže, jemu Korneliuſ k nohomaj padže — niź, ſo by ſo k njemu modlit, pſchetož ſo cźlowjeſej žana bójſka czeſcź njeſluſcha, bē jemu dawno jaſne; tola pať wón w Pětru Božeho póſła widžeſche a mēnjēſche teho dla, jemu woſebite poczeſcźowanje winojty bycź. Pſchezo bē teź tať hiſcze ſtrach ſa njeho, ſo wón nad cźlowjeſkom teho, kiź bēſche jeho póſlať, wróczo ſtaji. Teho dla dyrbjeſche jemu Pětr wobaracź. S tym pať, ſchtož Korneliuſ dale prajeſche, bēſche japoſchtow zyle pſcheſ jene. Pſchetož lēpſchu ſmyſlenoſcź dnyžli tu, kotruž Korneliuſ ſ tymi ſłowami woſjewi: „Něť ſmy my wſchitzy tudy pſched Božim woblicžom, ſo bychmy ſlyſcheli wſchitko, ſchtož tebi je wot Boha roſkaſane“, njemóžeſche ſebi wón ſa ſwoje póſelſtwo pſhecź; a my móžemy temu jeno pſchihłoſcowacź, hdyž je něčto wo tychle ſłowach prajiť, ſo dyrbjaje ſo wone na wſchē zyrkwine durje a kletki poſhnycź, ſo ludžo ſabyli njebychu, czechodla ſu w Božim domje. Derje tebi, pſchihadžeſch-li ty do zyrkwie, ſo by ſ Božim ſłowom zyrubu ſa ſwojeho ſnutſkowneho cźlowjeſka doſtawať, kotruž je ſa wěcžnoſcź ſtworjeny a pod wſchelakimi ſpytowanjami tuteho žiwjenja w ſtraſche, ſo ſtradač a ſwój ſamēr njodozpicź.

Dyrbi tebi twoje kemſchithodjenje ſe žohnowanjom bycź, dha wſcho pſchijimaj, ſchtož ſo czi w Božim mjenje předuje. Korneliuſ bē wot wſcheho ſpocžatka roſſbudženy, wſcho pſchijecź, ſchtož Pětr jako Boži poſol pſchinjeſe. Njemyſl tať, kaž to bohuzel mnoſy cžinja: haj, na te žiwjenſke prawidła, kotrež w zyrkwi doſtawam, čžu ja ledžbowacź, ale ſchtož tam wo Božich potajniſtwach ſlyſchu, to mje mało ſtara; jako najſnamjeniteho mjese wſchēmi cźlowjeſkami čžu ſebi Jeſuſa rad předomacź dacź, tola hač je wón, kaž praja, Boži Eſyn, to jako njedopokaſane woſtajam, kaž ſžyła wſcho, ſchtož ſo ſ mojim roſomem njeſnjeſe — ně: ſchtož je w předomanju cźlowſke ſłowo, to ſmēſch drje wotpoſaſowacź a roſſbudžecź, tola pſched tym, ſchtož je w ſwjatym piſmje ſałožene, dyrbiſch ſo klonjecź a njeſmēſch na tym mudrowacź. Tu płaczi, ſo tón, kotruž wſchitko nočze, ničžo njedostaſe. Pytaſch ty pať teho Knjeſa ſ žylej wutrobu a ſe ſprawnej pokornoſcźu, dha czi wón teź nje-požohnowanemu wot ſwojeho woblicža hič njeda.

F.

Rak bu zyrkej polna.

Do woſady L. bēſche ſo w bēhu lēt njezyrkwinſka myſl ſ wobžaromnej hymnoſcźu napschecžitwo Božemu ſłowu ſatorjenika. Duž ſhromadži ſo jedyn wječor ličba bohobojaſnych zyrkwiniſkich mužow woſoło ſwojeho ſararja a wuradžowajeſche, ſchto mělo ſo cžinicź, ſo by ſo we woſadže Boža ſlužba ſaſo lēpje wopytowala. Sedyn da tu, druhi tamnu radu.

Ełoncžnje poſbēže ſo ſtary B. a džeſche: „To lēpje njebudže, jeli wſchitzy ludžo w naſchej woſadže, kotřiž Bože ſłowo hiſcze lubuja, knjeſej ſararjei njepomhaju; my ſmy hač dotal jemu ſamemu wós cžahnyč dali; wot dženka ſem čžemy ſobu cžihcžecź; kóždy ſ dotalnych kemſchithodžerjow dyrbi bližſchu njeźzelu hiſcze jeneho ſobupſchiwjeſcź; my bēhamy woſoło a jim to prajimy.“

Tale rada ſo powſchitkownje ſpodobajeſche. A nětko mējeſche ſo bližſche dny bēhanje a namokwjenje. Žarať ſam ſebi wot-

myſli, teź jeneho ſobupſchiwjeſcź, a wopyta bohateho knjeſa W., kotruž k tajkim ſluſcheſche, kiž mēnja, ſo žaneje zyrkwe njetriebaju. Tón čžyſche ſo ſ woprēdka teho ſminyč; ale ſčoncžnje ſo tola naſaſacź da, pſchetož wón bu wčžipny, ſchto drje to bližſchu nje- dźelu w zyrkwi budže.

Njeźzela pſchińdže, a jako bēſche wuſwonilo a ſarať ſe ſwojim knjeſom W. ſaſtupi, bē zyrkej hižom tať polna, ſo knjeſ W. ſtoro žaneho mēſta njedosta. Žarať płakaſche ſlyſy wjeſela a předo- waſche ſ woſebitej radoſcžu a mozu. — Wot tuteje njeźzele ſem bēſche wopyt Božeje ſlužby w L. ſaſo dobry.

F.

Na wječor.

(Spitta.)

Lut. 24, 29.

Knježe, dnjome wobcžežnoſcze, próžy
 Polóžil by ſ twojej bliſtoſcžu;
 Woſtaň pſchi mni, wſchať ſo bliži k nožy,
 Woſtaň, džen je naſhilil ſo tu.
 Kaž by wodnjo ty mje poſhlnjowať,
 Tať ſtuť ſ wječorom teź k mni ty;
 Kaž by moje džeło požohnowať,
 Tať teź žohnuj mēr mój w komorzy.

Hlej, mje nětko ničto njeſadžeſe,
 W mojej komorzy ſym lutki ſam;
 Ach, kať radny nětko duſcha ſpěwa,
 Redžbuje, ſchtož tudy prajich nam!
 Ełowa, Knježe, twojoh' luboh' hłoka
 Žohnuja a poſhlnuja mje,
 Eſu teź woſchewjaſa namječorna roſa
 Duſchi, kiž we próžy poſlabnyła je.

Eſym bjeſ tebie, Knježe, njeſpokojny
 A mi wječor njewjekeť je;
 S tobu je mi wječor ſwjedžen dwójny;
 Eſwjatoť, haj, a ſwjedžen mēra je;
 Wołny twojoh' hnadnoh' žohnowanja
 Eſym na wječor jara wjekeť,
 Mam ja cze na kónzu próžowanja,
 Ach, dha je mi ſwjatoť ſchewjažy.

Pſchińdž wſchať, dženſki ropot je ſo ſkonil,
 Bój wſchať k mni, hoſcžo bohaty,
 So bych wodacze a ſbože ſhonil,
 Epožcź mēr, pokoj, wjekele mi ty!
 Nany boloſne dnja ſachodneho
 Wobalej a ſahoj ſ hnadny je;
 Na poſledku daj mi wyſche wſcheho
 Dobry mēr pſchi tebi! Wuſklyſch mje!

Surij Bróſt.

Wulka wěra.

S džiwanjom na wěru wojeſkeho hejtmana w Kapernaumje naſch Ebožnik džeſche: „Samērnyje, ja praju wam, tajku wěru nje- ſym ja teź w Iſraelu namaťať.“ Kóždy krócź, hdyž Jeſuſ tole „Samērnyje, ja praju wam“ ſwojim ſłowam pſchedſtaja, dha wón něčto jara porēdke wuſbēhuje. Wón, kiž wutrobny ſnaje, ſo džiwa, pola pohana, t. r. cźlowjeſka, kiž daloko ſteji a je k temu hiſcze hejtman, wěru namaťacź, mjese tym ſo ſmy my wſchitzy wot pſchirodžjenja tať njemērjažy, a ſo bēchu jeho přeni poſkucharjo ſ iſraeľſkeho luda tať lēni we wěre. S prawom Jeſuſ teź dženka

hischće mjes swojimi posłucharjami sa wěru pyta a bohužel ju pola tych najmjenje nashadza, wot kotrychž dyrbjalo so to najprjedy woczakowacž. To nam samyhl dawa, so so khotnje pruhujemy: Widži tón knjes pola mje tajku džěczazu, wěstu posłuchnosć wěry? Wěrisch-li, směsch wšchudže wěrywješel bycz tež i poczahom na dalokostejaznych, woni móža blisko a pschezo bliže pschincž. A husto so wulka wěra tam nadeńdže, hdžež so nam to najmjenje ida; tam pak, hdžež wšchitko na nju potajuje, wona ta husto pobrachuje. Wulku wěru tón knjes woczakuje; ale ka husto dyrbi so wón nad naschey njewěru džiwacž! Ka to pola tebjesteji?

F.

Dobre lékařstwo.

Khěžor Josef II. we Winje běsche mudry a dobrocziny wjetch, kaž kóždy wě; ale niz wšchitny ludžo wjedža, ka je wón ras i lékařjom byl a jenu khudu žonu wulětował.

Sena khuda khora žona džesche i swojemu khlopzej: „Džěczo, doběh mi po jeneho lékařja; ja njemóžu bosoščow dla wjazy wutracž!“ Khlopz běžesche i přenjemu lékařej a i druhemu; ale žadny nochzynsche pschincž, pschetož we Winje wopyt khoreho schěpnat placži, a tón khudy hólczez njemějesche nicžo hacž byl, kotrež drje w njebju sa dobru hódnosć placža, ale niz pola wšchěch ludži na semi.

Sako pak bě wón i tšecžemu lékařej na pucžu, jědžesche pomalu khěžor we wotewrjenej khorejče nimo njeho. Hólczez mějesche jeho drje sa bohateho knjesa, runjež njewjedžische, so běsche to khěžor, a myšlesche: Sa chzu spytacž. „Gnadny knjeze“, wón džesche, „njehacže mi schěpnat daricž? Budžče ta smilny!“ Khěžor pomyšli: Tón chze krótscho woteńcž a měni, jeli schěpnat na jedyn ras dostanu, njetrjebam schěscždžěpacžkrócž wo krajzar próhycž. „Njeje i dwazhtarjom tež došč?“ so khěžor jeho woprascha. Khlopz džesche: „Ně!“ a sjewi jemu, i čžemu te pjenjesy trjeba.

Duž jemu khěžor tón schěpnat dari a da šebi do drobna wot njeho wopřacž, ka jeho macž reka a hdže wona bybli, a mjes tym so khlopz i tšecžemu lékařej stocži a khora žona so doma modli, so ju luby Bóh tola wopuschčicž nochzyn, jědžesche khěžor i jejnemu wobydlenju a sawali so trochu do swojeho pšaschčža, ta so jeho prawje sejnacž njemóžesche, schtóž dokladnje na njeho njehladasche. Sako pak wón i tej khorej žonje do jejneje štwicžki pschincž — kotraž běsche prawje próšneho a šrudneho napohlada — měnjjesche wona, so je to lékař a rospowjeda jemu swoju wobštejnosć, a ka je hischće ta khuda pschi tym a so hladacž njemóže.

Khěžor rjekny: „Dha chzu wam nětko rezept napřacž“, a wona jemu praji, hdže je khlopzowy pišnik. Ta napřa wón tón rezept a rošwucži tu žonu, do kotreje apthki ma jón pšklacž, hdž džěczo domoj pschincž, a počoži jón na blido. Sako pak běsche wón lédma mjenščinu přecž, pschincž tón prawy lékař tež. Žona so njemalo džiwasche, jako šchyschesche, so je wón tež tón lékař, a so samolwjesche, prajizy, so je tu hižom jedyn pobyl a je jej něšto wufasał, a so je wona jeno swojeho khlopza woczakowala.

Sako pak doktor na blidže ležazy rezept do ruki wša, so by widžal, schtó je pola njeje pobyl a kajte lékařstwo abo kajte pille je jej wufasał, so tež wón njemalo špodžiwasche a i njej džesche: „Žona, wy seže dobremu lékařej do rukow padnyła; pschetož wón je wam 25 dublonow* wufasał, w khěžorskej placžerini wušběhnjom-

* Dublona je šloty, pječ toleř placžazy; 25 dublonow běchu potajkim po naschich pjenjesach 125 toleř abo 375 hriwnow.

nych, a spody teho stej: Josef, jeli-so jeho šnajecže. Tajte lékařstwo wam ja njebudžich sapřacž mohł.“

Duž khora swojej wocži i njebju posběže a njemóžesche džakownosče a hnucža dla žaneho šłowa wurjez. Te pjenjesy pak buchju potom prawje a bjes šastacža wot khěžorskeje placžerije wuplacžene, a tón lékař wufasa jej lékařstwo; a psches dobre lékařstwo a psches dobre wothladanje, kotrež móžesche šebi nětko wobštaracž dacž, wona sa krótki čžaš šašo na štrwynmaj nohomaj stejjesche. Ta je lékař khoru žonu wulětował a khěžor khudu i nusy wumohl.

F.

Flattich a muchi.

Stary Flattich, we swojim čžašu wulzy luboščiny a čžichomyšlny šarac we Würtembergskej, njewjedžische w posłednich lětach swojeho žiwjenja škoro nicžo druge hacž w mlózy rajš. Šas w lěcznym čžašu, hdž je jara wjele muchow, jeho wšebna knjeni wopyta. „Ale“, ta džesche, jato jemu i wobjedu schlicžku w mlózy rajša na blido štajichu, „ka móžecže Wy, knjes šararjo, telko muchow dla jěscž? To ja njemohla ta wokoło šebje čžerpicž.“

„Gnadna knjeni“, šarž šnapšchecžini, „štwi wšchac je sa naš wšchěch wulka došč. Šlejče, mucham špodobanju ja bjes ruba jěm; a ja šym teho měnjenja, čžiste blido je runje ta čžiste kaž čžisty rub, a dawa so tež lóžšcho šašo smycž, dnžli rub wupłofacž. Šdnž nětko moja schlicžka jědže na blido pschincž, ja šžizu wosmu a šžinju na nje tu a tam kuschicžt rajša. Ša to schli pschitryju, so njeby žana mucha do njeje padnyła. Mjes tym so so potom i blidu modli a pošydnju, šu so moji hoščo i tež ššyđali a mje na pokoj wostaja. Luby Bóh wšchac ma wšchelake štworjenja we swojim šwěcže.“

F.

Šilža a Miklawšch.

(Pštracžowanje.)

Ta běchu so lěta minyle a bě šrijedž julija 1870. Šilža bě šrudna, ale jenał šwěrna w swojej škužbje; Miklawšch drje šwoje burske džěko se wšchey pilnosčju wothladowasche, ale i wulkim njelšchtom, dokelž bě čžezkeje myšle. Běsche na šynowych žnjach a pschitny wo wšy mėjachu došč džělacž, so bychu i nimi hotowi byli, dokelž so žito hižom i žnjam bělicž šapocžinasche. Dha na jene dobo tež tudy w Čchlesynskej so powjesč roščšeri, so je franžowski khěžor pruskemu šralej wóynu pschpowjedžil. Ša něotre dnj so na wobornikow a rezervistow ordry rošnješechu, so dyrbjja so i swojim regimentam podacž. Miklawšch, kiž bě rezervista pola kanonirow, tež jedyn wječor pošdže ordru dosta, so ma so sa šti dnj we Wróšławju štajicž. Wulka bě šrudoba, so dyrbjachu mlódzi mužojo šwoje žony a džěči wopuschčicž a na wóynu čžahnyčž. Ššakanje a žałosčjenje bě wšchudžom, ale tež wulka horlimosć so sjewi, dokelž šebi lud nicžo bóle njehadašche, hacž so bychu njeměrní Franžowojo, kotřž na wóynu a ššazjenje swojeho němškeho šušoda myšlachju, hódne puři dostali. Miklawšch so ta, kaž drusy, hotowachu, so by w prawym čžašu, kaž bě ššasny, i swojej brigadže pschichol a wšchitny jeho šušodžo a dobri pschčzeljo jemu šlubichu, so čžedža po móžnosčži sa jeho wězu hladacž, jeho žně i polow dom šhowacž a, hdy by wón předy dom njewpschichol, šašo wšcho šworacž a wobšncž. Posłedni wječor khodžesche wón hischće jow a tam, so by swojim lubym šnatym a pschčželam wutrobne božemje prajil. Šapšledku ššstupi tež do ššawšchnikež doma, so by so i nimi rošžohnowal. Sako bě so to ššalo, šetka wón Šilžu na prošy pošleńzy. „Šilža“, rjekny wón

Ľ njej, „luba Hilža, ty widžiš, so dyrbiu ja do wójny, a sčtó wě, hacž ſo žiwý a strowý ſ njeje domoj wróću; daj mi ruku a praj mi, hacž ſy mi dobra a hacž chzeš, jeli so strowý domoj pſchindu, moja žena hycž?“ Hilža jemu drje ſwoju ruku da, ale žane ſłow:žto njemotmolwi. „Hilža, luba Hilža“, proſchješče wón ſ nowa wutrobnje, „rěč dha tola, praj mi, hacž chzeš ſo mi ſlubicž, ſo hycž wjedžil, na čim ſym.“ — „Sa njemóžu“, wona wotmolwi. „Ale, Hilža, pſchemyſl ſebi tu wěž; žel tebi budže, rjekń jenož haj, ja tebe proſchu, dženſa, hdžež ſo tu drje poſledni króč widžimoj!“ — „Sa njemóžu“, rjekń wona ſ nowa ſdychuj. „Luba ſkota Hilža“, proſchješče wón dale, „njepraj to tſeczi raſ; wopomń, ſo mje ženje wjazy žiweho njewidžiš, hdž mje tajkeho wot ſo puſchježiš; bože dla ja čje ſarocžam, rjekń haj!“ — „Sa njemóžu“, wona ſtonaſche. — „Nó, dha hladaj ſo, ſčto čžiniš a ſamolwjej to pſchod Bohom“, ſawoła Mikławſch a ſkoczi prjecž. Njemóžna pať padže Hilža Ľ ſemi, hdžež ju poľ morwu ležo namakaču.

Naſajtra rano bėchu ſo wjeſni wobornizy a reſerwiſtojo na pucž dali a wulka čžiſčina wo wſy knježješče. A dželu ničtó žadyn ľbſcht njemėješče a tu a tam ſtejaču mužojo a žony a dželčzi. Čži jeni pľakachu, čži druſy troſchtowachu. Hilža do ſmjercze ſrudna po domje woloło Ľhodžeſche, a ſylſy ſo jej ſ woczow kulachu. Sejna hoſpoſa to derje widžeſche a ſebi myſleſche, ſo drje je ſo nětko ſ Mikławſchom ſlubika. Teho dla ju wona troſchtowaſche, prajizy, ſo tola hiſchje žyle wěſte njeje, hacž wójna budže, ſo je wjele króč hižom tajta nětajka wójniſta hara naſtała a ſo je napoſledľ tola měr wofaľ, ſo wſchať kóžda kulka w bitwje ſwojeho muža njetrjechi, ſo je Mikławſch ſtary doſcž, kiž móže ſo na kėžbu bračž, ſo ſo wſchať wěſcže ſtrowý domoj wróći a ſo budže potom rjany kwaſ. Tajke troſchtowanja ničto njepomhachu, wjele wjazy Hilža dale bóle pľakajo žalocžješče: „ně wſchať, wón wjazy domoj njepſchindže, a ja ſym teho wina“. — „Ale mój Božicžto, njejſy dha ſo wčžera wjecžor ſ nim ſlubila, hdž ſtaj wonka hromadže ſtejať? wón je tola teho dla wčžera wjecžor Ľ nam pſchijſchoľ a je drje tebi ſwoje burſke lublo pſchipiſhačž dal, prjedy hacž do wójny dže“, džeſche Ľawſchnikež Ľaňža. „Ně wſchať“, rjekń na to Hilža, „ja ſym jemu prajila, ſo ja jeho njewjeſta hycž njemóžu a wón je kaž ſadwėlujo wote mnje ſchoľ, a žiweho ja jeho wjazy njewidžu!“ Na to Ľawſchnikež Ľaňža ruzy wyſche hłowý poſbėhnywſchi ſawoła: „„ale Božo mój, ſy dha ty wrótna abo ſy ty mordaťka abo džowka jeneho dračža? něť dyrbiu to wjedžecž, ſčtó a ſ wotkal ſy, praj mi to, hewať tebe ſ domu wucžerju.““ — „Sa njejſym wrótna“, wotmolwi Hilža, „tež njejſym žana mordaťka a njejſym ženje ničto ſle wobechla; ja ſym dželčžo něhdy bohateju ſtarſcheju, a ſčtož je mój nan čžiniľ, ſa to ja njemóžu“. — „„Sčto dha je wón čžiniľ?““ praſchješče ſo něť Ľawſchnikež macž: „„wón drje je nětko ſkóžowaľ abo wopacžne pjenjeſy dželkaľ abo je do jaſtwa ſadženy?““ — „Ně“, wotmolwi Hilža, ničto tajke wón wobechol njeje.“ — „Něſčto pať dyrbi tola hycž, ſčtož tebi na pucžu ſteji“, hudaſche Ľaňža dale; „„hewať ſebi njemóžu wumyſlicž, ſčto by tebe wabicž mohlo, tajkeho pachola, kajkiž Mikławſch je, a kiž tebe lubuje a čže čje ſa žonu mēcž, wotpoľaſacž; twój nan drje je ſaľſchnu pſchijaču čžiniľ, abo ſo ſameho ſkóžowaľ, ſo njeje čžėnje pohrjebany!““ — „Ně wſchať“, rjekń Hilža, „ja čžu wam wſchitko wupowjedacž.“ Na to ſo wona na ľawku ſyže a ſ wutrobnymi ſłowami ſo wſcheho wuſna, ſčtož jej na duſchi ležeſche a ſčtož wy, lubi čžitarjo, hižom wěſcže. S nutroſcžu Ľawſchnikež macž pſchipoſlučaſche a hdž bė wſchitko ſhoniľa, njemóžeſche ſo dodžiwacž, ſo bė tajkeje winy dla Hilža Mikławſchej ženťwu ſapowjedžila. „„Moje dželčžo“, rjekń wona, „„ty drje ſy trochu hľupikojte! hdž by

Mikławſch to wjedžal, kať ſ tobu ſteji, dha by čje lubjerad wſať Čžafaj! Wty dyrbimy jemu to Ľ wjedženju dacž, prjedy hacž wón ſchleſynſku wopuſchježi!““ — „Bože dla niž“, wotmolwi Hilža, ja njemóžu, — a proſchješče ju, ſo by niťomu ničto wo tym njeprajila, ſčtó wona a ſčtó jeje nan je!“ — „„A pať tola“,“ rěčješče Ľawſchnikež macž na to, „„ty dyrbiſch, — a Mikławſch dyrbi wſchitko ſhonicž, čžehodla ſo jemu ſlubicž njechaſch; dži a wobſtaraj ſwoje dželto, ja budu ſo ſa wſchitko ſtaracž.““

Ľawſchnikež hoſpoſa bė ſprawna duſcha; jej Hilža žel čžinjješče a na měſcže ſawoła ſwojeho muža, kotremuž tu žyľu naležnoſcž pſchodpoľoži. Teho nuſowaſche wona, ſo na druhi džeń na pucž do Wróťkławja podacž a tam Mikławſcha pytačž a jemu wſcho wupowjedacž. Hdž pať tam Ľawſchnikež wuj pſchindže, bė Mikławſch hižom dale do Němzow a Ľ Rheinej wotjėľ! Ľaňža pať ſwojemu mužej teje wězy dla žaneho měra njewoſtaji. Hilži wona ničto njepraji, ale dželčche ke knjeſej wucžerjej a teho proſchješče, ſo by na Mikławſcha pólny liſt napiſkaľ a w nim wſchitko wopiſkaľ, čžehož dla bė jeho Hilža do teho čžaſa wotpoľaſala.

Tať ſo něſčto njedžel pominy; wot Mikławſcha žana powjeſcž a žane wotmolwjenje njedóndže. W nowinach pať piſachu wo ſbožownych bitwach a dobyčžach, kotrež bėchu ſo pola Saarbrückena a pola Wóřtha a Weiſenburga ſtaťe a ſ wulkej nawjedžitocžžu Ľawſchnikež nan, kiž bė prjedy ſam wajaľ byľ, nowiny čžitaſche a ſwojim ľudžom pſchi wjecžeri a pſchi wobjedže wo tym powjedacche, kať ſ wójnu ſteji.

(Pſchichodnje dale.)

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Saľka krajna ſynoda ſo w ſeptembrije w Dražďžanach ſhromadži. Wjeſ druhim ſmėje drje woſebje wo nabožinſkej wucžbje w ſchuli wuradžowacž.

— Diwjeſaniſta ſhromadžiſna w Budyſchinje ſmėje ſo póndželu 11. ſeptembra, w Lubiju 12. ſeptembra a w Kamjeńzu 14. ſeptembra. Wot konſiſtorialneje wyſchnoſcže ſo pſcheje, ſo ſo ſčtwóřty džel žyrkwinſteho pſchedſtejcžerſtwa na ſhromadžiſnach wobdžėli.

— Sa 12. njedželu po ſwj. Trojizy je ſo ſa Lužizu žyrkwinſka kollekta wot žyrkwinſkeje wyſchnoſcže poſtajiľa ſ tym wuloženjom: „W džakownym dopomnječžu na wobkručenje ſwobodneho wucžjenja ewangelſkeje wucžby, lužikiſkim ſtawam wot krala Matthiaſa Čžėſteho 5. ſeptembra 1611 podateho, potom na woſebity 300lėtny reformaziſki jubilej Lužizy, ſ dohom ſ wuhľadom na tón w lėcže 1917 pſchedſtejazy powſchitkowny 400lėtny jubilej reformazije je ſo wofſamklo, w lėcže 12. njedželu po ſwjatej Trojizy, 3. ſeptembra žyrkwinſku kollektu jaľo džakny wopor ſa nam pſcheſ 3 lėťſtotetki poſticžene žohnowanje ewangeliya hromadžicž. Wunoſchť budže ſo ſa ſkutľ luboſcže, kiž je ſ ewangelſkeje wėry narodženy, wužicž. Kaľki tón ſkutľ luboſcže budže, ma ſo hiſchje domuradžicž. Duž „Čžinmy dobrotu na wſchitkich ľudžoch, najwjazy pať na tych, kiž naſcheje wėry ſu.“

„Bombaj Bób“ njeje jenož pola knjeſow duchownych, ale tež we wſchėch pſchewawarńjach „Serb. Nowin“ na wſach a w Budyſchinje doſtačž. Na ſčtwóřcž lėta pľacži wón 40 np., jenotliwecž čžiſľa ſo ſa 4 np. pſchewawaju.